

A huszadik század elején az újpesti gyülekezet vezetősége szükségesnek látta, hogy aktív gyülekezetplántáló munkába kezdjen Angyalföldön, Pestújhelyen és Rákospalotán.

1927-ben az Újpesti Baptista Gyülekezet akkori lelkipásztora Pannonhalmi Béla testvér rendszeres istentiszteleti alkalmakat kezdett a Pestújhelyen lakó baptista testvérek otthonában. Azok a testvérek, akik jöllehet újpesti és más budapesti gyülekezetek tagjai voltak, de Rákospalotán illetve Pestújhelyen laktak, a közelségből adódóan inkább Pestújhelyen tartottak istentiszteleteket.

{slide=Így kezdődött} A missziói állomás megalakítása nagyszerű gondolatnak bizonyult, mert hamarosan annyira felszaporodott a kis gyülekezet, hogy már önálló lelkipásztort tudott foglalkoztatni. 1928. végétől, sokéves párizsi tanulmányútjáról hazatérő Lukovitzky, későbbi nevén Lant Emil testvér lett az önálló lelki munkása e két városból, Pestújhelyről és Rákospalotáról összegyűlt testvéreknek. Természetesen Újpest, az anyagyülekezet erkölcsileg is, de anyagilag is segítette testvéreinket. Állandóan gyarapodott a gyülekezet létszáma, és annak ellenére, hogy az összejöveteli helyiség Pestújhelyen volt, a rákospalotaiak voltak közül többen lettek a baptista gyülekezet tagjaivá. 1930. végére már a gyülekezet 2/3-a rákospalotai volt. {/slide}

{slide=A gyülekezet megalakulása: 1931. január 26.} Ekkor vetődött föl az a gondolat, hogy az eddig egy bérházban működő kis gyülekezet imaházat fog építeni. Mivel a tagság nagyobb része Rákospalotán lakott, itt szerettek volna építkezni. Ezt viszont a pestújhelyi testvérek nem fogadták el. Ennek eredménye az lett, hogy 1931. január 26-án a Rákospalotán lakó testvérek kiszakadtak Pestújhelyről és kibérelték a Gábor Áron utca 138. számú házban levő üzlethelyiséget és ezt imateremmé alakították át. Lant Emil, az akkor már lelkipásztorrá fölvatatott testvér (1930. májusában avatták föl) vezetésével megalakították a Rákospalotai Baptista Gyülekezetet. Ez tehát a gyülekezetünk megalakulásának időpontja: 1931. január 26. {/slide}

{slide=Imaházépítés és lelki növekedés} A megalakulás idején még csak 16 tagja volt a gyülekezetnek, 1937-re viszont már több mint 100 főt számlált. A második világháború vége felé elérte a 145 fős tetőpontot is. Az 50-es években azonban visszaesett a létszám, egyelőre ma sem éri el a száz körüli taglétszámot. Újpest, mint anyagyülekezet nagyon aggódott a szétválás miatt, mert attól félt, Pestújhely legyengül és Rákospalota sem lesz életképes önállóan. Az ő bölcsességükre jellemző az az álláspont, melyet akkor jegyzőkönyvükben is rögzítettek: „Tegye magáévá az újpesti gyülekezet előljárósága Gamáriel tanácsát. Ha emberektől van e dolog,

semmivé lesz, ha Istentől, mi fel nem bonthatjuk, nehogy Isten ellen harcolóknak találtassunk.” Nekik volt igazuk, mert azóta a két a két gyülekezet él, missziói küldetését mindkettő külön-külön is betölti. Itt rákospalotán szinte már az első hónaptól a 45-50 ülőhelyes bérelt helyiség a Gábor Á. Utcában kicsinek bizonyult. Ezért 1933. júniusában megvásárolta a gyülekezet a mostani imaházunk területét a Kinizsi utca 86-os számú telket, amelyen egy házacska állt. Ezt az épületet tatarozták, berendezték és már 1933 novemberében 120 ülőhelyes imateremben ünnepeltek. A gyülekezet első meghívott lelki munkása 1932-től Szabó László testvér volt, aki először evangélistaként, később felavatott lelkipásztorként tevékenykedett a gyülekezetben. Pár év múlva már ez az imaterem is kicsinek bizonyult a fellendült misszió nyomán. Ezért a gyülekezet elhatározta, hogy az üresen álló utcai frontra imaházat építenek, amely 1937-ben készült el Marosi Béla vezetésével. Jóllehet a testvérek még a vásárlás adósságát sem fizették ki teljesen, mégis már újabb költségeket vállaltak magukra, és a szükséges kölcsönöket több testvér a saját házára terhelve vette fel. A felépült imaházunkat 1937. október 2.-án nyitották meg. Istennek hálát adunk, mert imaházunk felépülhetett és nekünk szerelmetes hajlékunkká lett.{/slide}